

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 grudnia 2008 r. M. Ż. i J. Ż. (1) złożyli wniosek o przyznanie pożyczki na dowolny cel pod zabezpieczenie pojazdu samochodowego marki D. (...) nr rej. (...). Wniosek złożyli za pośrednictwem M. R.. Do wniosku dołączyli dowód osobisty nr (...) na dane M. Ż., dowód osobisty nr (...) na dane J. Ż. (1), prawo jazdy nr (...) na dane J. Ż. (1), potwierdzenie zameldowania na pobyt czasowy J. Ż. (1), pozwolenie czasowe nr (...) i pisemne oświadczenie M. Ż. o zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę (...) sp. z o.o. od dnia 01 lipca 2005 r. Oświadczenie to było nierzetelne, gdyż M. Ż. nie była zatrudniona kiedykolwiek u tego pracodawcy, a okoliczność, którą potwierdzało miała istotne znaczenie dla przyznania wsparcia finansowego. W dniu 15 grudnia 2008 r. M. Ż. i J. Ż. (1) zawarli umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz cesji praw z polisy AC w/wyżej samochod. W dniu 17 grudnia 2008 r. została zawarta umowa pożyczki nr (...) pomiędzy (...) S.A. a M. Ż. i J. Ż. (1). Kwota pożyczki wynosiła 49.832,43 zł. Umowa została zawarta na okres 96 miesięcy.

(dowody: k. 89-91 - umowa pożyczki, k. 92-93 - wniosek i oświadczenie, k. 94-95 - umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie, k. 62-63 - zeznania A. K., k. 98 - notatka urzędowa, k. 110 - pismo z ZUS, k. 622-623 - zeznania W. K., k. 633-635 - zeznania G. B., k. 842v - wyjaśnienia J. Ż. (1), k. 839v - wyjaśnienia M. Ż., k. 509-510 - opinia biegłego z zakresu badania dokumentów)

W dniu 4 listopada 2009 r. J. Ż. (1), kierując samochodem V. (...) o nr rej. (...), doprowadził celowo do kontrolowanego zderzenia z samochodem V. (...) o nr rej. (...), uderzając w niego na placu na terenie swojego warsztatu. Dodatkowo przełożono uszkodzone części oraz otwarto odpowiednie poduszki powietrzne i kurtynę w samochodzie. Spowodował w ten sposób zdarzenie będące podstawą do odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela. Następnie dokonano zgłoszenia rzekomej kolizji, która miałyby mieć miejsce w dniu 4 listopada 2009 r. na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...). W. z udziałem w/wymienionych pojazdów, co doprowadziło do wszczęcia postępowań likwidacyjnych nr (...) przez (...) S.A. i (...) przez (...) S.A. Uszkodzenia pojazdów nie powstały w wyniku ich wzajemnej kolizji.

(dowody: k. 137, k. 163-165 - wyjaśnienia J. Ż. (1), k.14 załącznika nr 2 „Opinia biegłego P. P., załącznik nr 1 „Akta szkodowe”, dane z (...) S.A. - k. 977-987)

Dnia 26 stycznia 2009 r. J. Ż. (1) zgłosił w (...) S.A. szkodę do jakiej miało dojść w dniu 19 stycznia 2009 r. w G.. Sprawcą szkody miał być P. R., kierujący samochodem marki A. (...) nr rej. (...), należącym do J. R.. Poszkodowany miał poruszać się pojazdem marki D. (...) nr rej. (...). Szkada otrzymała numer (...), a odpowiadająca jej szkoda z ubezpieczenia AC zgłoszona przez P. R. otrzymała numer (...). W rzeczywistości do szkody nie doszło. Pojazd podany w zgłoszeniu w rzeczywistości był niesprawny, natomiast jego tablice rejestracyjne (...) przełożono do samochodu tej samej marki i modelu. Przełożono również uszkodzone części w dwóch samochodach, po czym P. R. celowo w sposób kontrolowany, kierując samochodem A. (...) uderzył w D.'a. w ten sposób J. Ż. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd (...) S.A. oraz doprowadził tego pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w dniu 20 lutego 2009 r. poprzez wypłatę odszkodowania w kwocie w kwocie 21.837,81 zł

(dowody: k. 647 - wyjaśnienia J. Ż. (1), k. 22-23 Załącznika nr 2 „Opinia biegłego P. P., załącznik nr 1 „Akta szkodowe”)

W dniu 11 lutego 2009 r. J. Ż. (1) potwierdził w oświadczeniu, iż na ul. (...) w G. miało doszło do kolizji dwóch pojazdów - marki F. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez S. K. oraz C. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez J. Ż. (1). Następnie w dniu 22 lutego 2009 r. dokonał zgłoszenia i potwierdzenia szkody do ubezpieczyciela, podając, jakoby jadąc w dół ul. (...) miał nie wyhamować przed znakiem (...) i uderzyć w tył samochodu marki F. (...). Na tej podstawie wszczęto postępowanie likwidacyjne o nr (...) przez (...) S.A. W rzeczywistości podane przez J. Ż. (1) zdarzenie nie miało

miejsca. Samochód marki F. (...) został sprowadzony do Polski już uszkodzony, po czym został zarejestrowany oraz ubezpieczony. Działając w ten sposób J. Ż. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd (...) S.A. i doprowadził tego pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w dniu 25 lutego 2009 r. poprzez wypłatę odszkodowania w kwocie 19.404,79 zł

(dowody: k. 137 - wyjaśnienia J. Ż. (1), k. 914-917 - zeznania S. K., k. 918-921, 922-924 zeznania M. K. (1), k. 11-12 Załącznika nr 2 „Opinia biegłego P. P., załącznik nr 1 „Akta szkodowe”, dane z (...) S.A. – k. 977-987)

W dniu 27 listopada 2009 r. J. Ż. (1) potwierdził zgłoszenia szkody w toku postępowania likwidacyjnego nr (...) prowadzonego przez (...) S.A. Do kolizji miało dojść w dniu 27 listopada 2009 r. na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) w G.. J. Ż. (1), kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), miał najechać na przód samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez J. S.. Zdarzenie nie miało miejsca. J. S. przywiózł do J. Ż. (1) uszkodzone części do F. (...), które po polakierowaniu na odpowiedni kolor założono na pojazd F. (...) o nr rej. (...), w którym wymieniono tablice rejestracyjne na tablice o nr (...). Działając w ten sposób J. Ż. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd (...) S.A. oraz doprowadził tego pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w dniu 13 stycznia 2010 r. przez wypłatę odszkodowania w kwocie 13.856,32 zł

(dowody: k. 137 – wyjaśnienia J. Ż. (2), k. 16-17 Załącznika nr 2 „Opinia biegłego P. P.”, załącznik nr 1 „Akta szkodowe”, dane z (...) S.A. – k. 977-987))

G. P. zgłosił w dniu 23 kwietnia 2010 r. szkodę, która doprowadziła do wszczęcia postępowania likwidacyjnego nr (...) przez (...) S.A. Za namową J. Ż. (1), T. K. (1) podpisał oświadczenie z dnia 27 kwietnia 2010 r. oraz formularz oświadczenia o rzekomym spowodowaniu kolizji w dniu 22 kwietnia 2010 r. Miał wtedy wyjeżdżać tyłem z posesji przy ul. (...) - warsztatu J. Ż. (1) pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...), wymusić pierwszeństwo przejazdu i najechać na nadjeżdżający pojazd marki P. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez G. P.. Zdarzenie takie nie miało miejsca. Samochody zostały uszkodzone w innym miejscu i czasie przez inne osoby. Działając w ten sposób, J. Ż. (1) ułatwił wprowadzenie w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Towarzystwa (...) S.A. i doprowadzenie tego pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w dniu 6 lipca 2010 r. przez wypłatę odszkodowania w kwocie 15.002,52 zł.

(dowody: k. 138 – wyjaśnienia J. Ż. (2), k. 738 – wyjaśnienia T. K. (1), k. 20 Załącznika nr 2 „Opinia biegłego P. P.”, załącznik nr 1 „Akta szkodowe”)

T. K. (2), będąc zainteresowany zakupem pojazdu, za namową i pośrednictwem innych osób złożył w dniu 15 lipca 2009 r. wniosek kredytowy, który doprowadził do zawarcia w dniu 28 lipca 2009 r. w G. umowy nr (...) z (...) Bankiem S.A, której przedmiotem był kredyt w wysokości 98.823,53 zł na zakup samochodu marki C. (...). Umowę zawarta została za pośrednictwem A. W.. Do dokumentów kredytowych za wiedzą T. K. (2) dołączono podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu go w przedsiębiorstwie (...) B. C. w charakterze kierowcy, gdzie nigdy nie pracował. Oświadczenie to miało istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego. Dnia 30 lipca 2009 r. uruchomiono kredyt.

(dowody: k. 282-305 - dokumentacja kredytowa, k. 376-386 – wyjaśnienia T. K. (2) wraz z załącznikami, k. 625-627 – zeznania B. C., opinia biegłego z zakresu badania dokumentów - k. 541-542)

W dniu 11 stycznia 2010 r. T. K. (2) był sprawcą kolizji na drodze (...). Kierując samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) wpadł w poślizg oraz uderzył w przedni lewy narożnik samochodu marki N. o nr rej. (...), kierowanego przez D. L. (1). Tego samego dnia zgłoszono zdarzenie (...) S.A., który wszczął postępowania likwidacyjne nr (...) (z polisy OC sprawcy) oraz PL (...) (z polisy AC sprawcy). Po zaistniałej kolizji T. K. (2) w celu uzyskania wyższego odszkodowania nabył na złomowcu wystrzelone poduszki powietrzne oraz zamontował je do swojego samochodu, a także bardziej uszkodził zderzak. Działając w ten sposób w celu osiągnięcia korzyści majątkowej prowadził w błąd (...) S.A. oraz doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w dniu 11 lutego 2010 r. przez wypłatę na jego rzecz odszkodowania z polisy AC w kwocie 18.988,39 zł dla T. K. (2). Natomiast odszkodowanie wypłacone przez tego

samego ubezpieczyciela z polisy OC sprawcy D. L. (1) w kwocie 23.590 zł było w pełni należne i nie zostało wyłudzone. Postępowanie karnego przeciwko D. L. (1) zostało umorzone wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.

(dowody: k. 817-818, k. 820-821, 1077 - wyjaśnienia T. K. (2), k. 18-19 Załącznika nr 2 „Opinia biegłego P. P. ”, załącznik nr 1 „Akta szkodowe”, Załącznik nr 4, dane z (...) S.A. – k. 977-987, odpis decyzji o umorzeniu śledztwa – k. 1031-1035)

W dniu 16 stycznia 2008 r. w G. A. Ł. (wówczas K.) zawarła umowę nr (...) z (...) S.A. z siedzibą w K., której przedmiotem był kredyt w wysokości równowartości w złotych polskich kwoty 17.430,83 CHF na zakup samochodu marki R. (...). Do dokumentów dołączyła podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) sp. z o.o. w G., gdzie faktycznie nie pracowała. A. Ł. zgodziła się na zawarcie umowy na prośbę znajomego G. P.. Po uzyskaniu kredytu pojazd objął w posiadanie G. P..

(dowody: k. 245-246 – zeznania A. N., k. 306-316, 327-349 – dokumentacja kredytowa, k. 407-408 wyjaśnienia A. Ł., k. 628-629, zeznania M. K. (2), opinia biegłego z zakresu badania dokumentów – k. 554-555)

W dniu 17 marca 2008 r. o godz. 15.35 w G. G. P., kierując samochodem R. (...) o nr rej. (...), zmieniał pas ruchu i uszkodziła lewym bokiem prawy bok jadącego tym samym pasem ruchu samochodu marki V. (...) o nr rej. (...). W dniu 19 marca 2008 r. A. Ł. (wówczas K.) na prośbę G. P. zgłosiła w (...) S.A. szkodę nr (...) z polisy AC. W zgłoszeniu tym podała fałszywie, że to ona kierowała pojazdem. Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym wypłacono odszkodowanie z polisy AC w kwocie 8083,69 zł, którą faktycznie otrzymał G. P..

(dowody: k. 567 wyjaśnienia A. Ł., k. 8-10 Załącznika nr 2 „Opinia biegłego P. P. ”, załącznik nr 1 „Akta szkodowe”)

W toku postępowania z uwagi na wątpliwości co do poczytalności T. K. (2) oraz A. Ł. uzyskano opinie sądowo-psychiatryczne, które wskazywały, że w czasie czynów mieli możliwość rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem i mogą brać udział w postępowaniu. A. Ł. nie może jednak bronić się samodzielnie i rozsądnie.

(dowody: opinie biegłych lekarzy psychiatrów – k. 392-394, 787-789, 825-826)

J. Ż. (1) był uprzednio jednokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. T. K. (2) i A. Ł. nie byli uprzednio karani.

(dowody: k. 1017-1018, 1022 - karty karne)

Sąd zważył, co następuje:

Zasadnicze ustalenia faktyczne w sprawie oparto na konsekwentnych oraz spójnych wyjaśnieniach oskarżonych, którzy w toku postępowania przygotowawczego zgodzili się na skazanie bez rozprawy w trybie art. 335 k.p.k. Korelowały z nimi dokumenty dotyczące zawartych umów kredytów i pożyczek oraz związane z nimi jasne i pełne opinie biegłych z zakresu badania dokumentów, potwierdzające autentyczność podpisów J. Ż. (1), M. Ż. i T. K. (2), a także zeznania świadków A. K., W. K., G. B., A. N., M. K. (2) i B. C.. Dowody te jasno wskazywały, że w celu uzyskania wsparcia finansowego oskarżeni J. Ż. (1), M. Ż. i T. K. (2) posłużyli się nierzetelnymi, a częściowo podrobionymi dokumentami, istotnymi dla uzyskania pożyczek i kredytów. W odniesieniu do wyłudzeń ubezpieczeniowych, poza nie budzącymi wątpliwości wyjaśnieniami oskarżonych, zasadnicze znaczenie miały dowody z dokumentów ujęte w załączniku nr 1 „Akta szkodowe” i załączniku nr 2 „Opinia biegłego P. P.”. Opinia biegłego P. P., eksperta z zakresu badania uszkodzeń pojazdów, była jasna, pełna oraz niekwestionowana przez strony. Nie budziła ona wątpliwości w świetle wskazań doświadczenia życiowego, była ona należycie uzasadniona oraz wolna od sprzeczności wewnętrznych i zewnętrznych. W postępowaniu sądowym (...) S.A. dołączył ponadto dokumentację potwierdzającą kwoty wypłaconych odszkodowań (k. 977-987). Ustalenia faktycznie oparto w tym zakresie również na wiarygodnych zeznaniach S. K. i M. K. (1), załączniku nr 4 – potwierdzającym utratę pojazdu po czynie przez T. K. (2) oraz na odpisie postanowienie o umorzeniu śledztwa przeciwko D. L. (2), wobec braku znamion czynu zabronionego (k. 1031-1035). Za jasne i pełne uznano opinie biegłych lekarzy psychiatrów co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonych T. K. (2) i A. Ł.. Dane z Krajowego Rejestru Karnego wskazywały, że oskarżeni ci nie byli uprzednio karani, wobec czego czyny im

zarzucane należy uznać za incydentalne, natomiast J. Ż. (1) był uprzednio jeden raz karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Pozostałe dowody osobowe i dokumentarne, ujawnione na rozprawie bez odczytywania za zgodą stron (zob. k. 1085v-1086), bądź to nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, bądź też nie podważały ustaleń wynikających z wiarygodnych wyjaśnień oskarżonych i zgromadzonej dokumentacji oraz opinii biegłych.

***

Sąd zasadniczo uznał za prawidłowe opisy czynów i kwalifikacje prawne wskazane przez oskarżyciela publicznego. Oszustwa pożyczkowe i kredytowe należało zakwalifikować jako przestępstwa z art. 297 § 1 k.k., z uwagi na posłużenie się przez oskarżonych istotnymi, nierzetelnymi lub podrobionymi dokumentami co do zatrudnienia, przy braku dostatecznych podstaw do stwierdzenia, że doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wyłudzenia ubezpieczeniowe należało natomiast kwalifikować z art. 298 § 1 k.k., gdy współdziałający spowodowali jedynie zdarzenia będące podstawą do wypłaty odszkodowania, bądź z art. 286 § 1 k.k., w sytuacjach, gdy doszło do wypłaty nienależnych odszkodowań, będących niekorzystnym rozporządzeniem mieniem, poprzez wprowadzenia ubezpieczycieli w błąd. W odniesieniu do jednego z czynów oskarżony J. Ż. (1) był jedynie pomocnikiem, a nie sprawcą, wobec czego w ocenie prawnej jego czynu należało wskazać przepis art. 18 § 3 k.k. Nadto w sytuacjach, w których oskarżeni i osoby z nimi współdziałające popełniali czynu kilkoma zachowaniami w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru – należało uznać, że działali w warunkach czynu ciągłego w ujęciu art. 12 k.k.

Korekty wymagał natomiast opis oszustwa kredytowego zarzucanego oskarżonemu T. K. (2) (punkt VIII części wstępnej i punkt 12 części rozstrzygającej wyroku). Z konsekwentnych i wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego, potwierdzonych w pełni przez jasną i pełną opinię P. P. biegłego z zakresu badania szkód komunikacyjnych oraz odpis orzeczenia o umorzeniu śledztwa przeciwko D. L. (2) wynika bowiem wyraźnie, że kolizja między pojazdami n. i c. (...) rzeczywiście miała miejsce. Oskarżony T. K. (2) wprowadził ubezpieczyciela w błąd tylko co do zakresu uszkodzeń kierowanego przez siebie pojazdu, montując w nim uszkodzone części już po kolizji. Nie było natomiast tego rodzaju ingerencji po czynie w pojazd kierowany przez drugiego uczestnika zdarzenia. Tym samym nie było zatem zasadnych podstaw do uznania, aby odszkodowanie wypłacone z polisy OC sprawcy na rzecz D. L. (1) było wyłudzone i nienależne, stanowiąc niekorzystne rozporządzenie mieniem.

W odniesieniu z kolei do wyłudzenia ubezpieczeniowego zarzucanego A. Ł. (punkt X części wstępnej i punkt 18 części rozstrzygającej wyroku), na podstawie złożonych przez nią wyjaśnień, jasnej i pełnej opinii P. P. biegłego z zakresu badania szkód komunikacyjnych i pozostałych ujawnionych w sprawie dowodów, nie było zasadnych podstaw do ustalenia, że nie doszło do zgłaszanych przez oskarżoną uszkodzeń w pojeździe marki r. (...) i że opisane przez nią zdarzenie drogowe nie miało miejsca. Chociaż oskarżona fałszywie podała, iż to ona, a nie G. P. kierowała tym samochodem, to okoliczność ta nie zmienia oceny, że to jej, jako właścicielce tego pojazdu, należało się odszkodowanie z polisy AC za zdarzenie drogowe, które rzeczywiście miało miejsce. Nie było zatem podstaw do uznania, że wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie było nienależne, stanowiąc niekorzystne rozporządzenie mieniem. Czyn oskarżonej nie stanowił zatem oszustwa w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. Łącząca ją z ubezpieczycielem umowa miała charakter cywilnoprawny. Obowiązujące przepisy nie dawały wystarczających podstaw do uznania, by wypełniając fałszywie zgłoszenie szkody w zakresie osoby kierującej pojazdem, oskarżona poświadczala w dokumencie nieprawdę jako inna niż funkcjonariusz publiczny osoba uprawniona do wystawienia dokumentu w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. Nie miała bowiem żadnych szczególnych uprawnień i obowiązków w tym zakresie w sferze publicznej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest trafny pogląd, że uprawnienie innej osoby, o jakiej mowa w art. 271 § 1 k.k., do wystawiania dokumentów, jest uzupełnieniem kompetencji funkcjonariusza publicznego i nie jest równoznaczne z ogólną możliwością uczestniczenia w czynnościach prawnych i sporządzania różnych oświadczeń. Dokument wystawiony przez taką osobę ma zawierać w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości (zob. wyrok SN z dnia 26.03.2015 r., IV KK 422/14, Lex nr 1666906). Wobec oskarżonej nie ma uzasadnionych podstaw do stwierdzenia tej przesłanki. W innym orzeczeniu wskazano, że ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) nie upoważnia zakładu ubezpieczeń do odbierania od posiadacza pojazdu oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej w

toku postępowania toczącego się po zgłoszeniu szkody. Odpowiedzialność ta regulowana jest tym samym wyłącznie przepisami Kodeksu karnego, w szczególności przepisem art. 286 § 1 k.k., a więc w sytuacji, gdy sprawca zmierza do wyłudzenia nienależnego odszkodowania (tak: postanowienie SN z dnia 02.02.2009, V KK 312/08, Lex nr 486536). W realiach niniejszej sprawy nie było natomiast dowodów wiarygodnie potwierdzających, aby odszkodowanie wypłacone oskarżonej A. Ł. było obiektywnie i subiektywnie (w odniesieniu do jej świadomości i woli) nienależne. Mając powyższe na uwadze, Sąd uniewinnił oskarżoną od omawianego zarzutu, uznając, że jej czyn nie wyczerpał znamion czynu zabronionego.

W części skazującej wyroku nie ujawniły się okoliczności wyłączające bezprawność lub winę, ani inne przeszkody procesowe. W szczególności poczytalność oskarżonego J. Ż. (1) nie budziła wątpliwości, a opinie biegłych lekarzy psychiatrów o stanie zdrowia psychicznego oskarżonych T. K. (2) i A. Ł. potwierdzały, że w czasie czynów nie działali oni w warunkach zniesionej, ani znacznie ograniczonej poczytalności. Jako względniejsze uznano przepisy z daty popełnienia zarzucanych czynów, a to z uwagi na łagodniejsze przesłanki formalne warunkowego zawieszenia wykonania kary, jak również brak obligatoryjnych obowiązków probacyjnych przy zastosowaniu tych środków.

***

Przy wymiarze kar oraz innych środków Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonych przyznanie się do winy i znacznej ilości czasu od popełnienia czynów, a dodatkowo miał na uwadze aktualne dane z Krajowego Rejestru Karnego, kwoty mienia wskazane w opisach czynów, a także uzgodnienie przez oskarżonych oraz prokuratora zasadniczych warunków skazania już na etapie śledztwa w trybie art. 335 k.p.k. oraz dostępne dane co do obecnej sytuacji życiowej oskarżonych. Przy rozstrzygnięciach w kwestii kar łącznych uwzględniono ilość zbiegających się przestępstw i ich związek przedmiotowo – podmiotowy. Wzięto też pod uwagę, że warunkiem skazania za ciąg przestępstw w ujęciu art. 91 § 1 k.k. była tożsamość kwalifikacji prawnej, podobny sposób działania i popełnienie kilku przestępstw w krótkich odstępach czasu. Istotne znaczenie miało stanowisko oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W. odnośnie wniosku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd wymierzył oskarżonemu J. Ż. (1):

- podstawie art. 297 § 1 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- podstawie art. 298 § 1 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) zł;
- podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) zł,
- na podstawie art. 286 § 1 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) zł;
- na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) zł.

Wymierzając temu oskarżonemu kary łączne w granicach od 10 miesięcy do 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności od 50 do 140 stawek dziennych grzywny, Sąd orzekł wobec niego kary łączne 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) zł. Uznając, że oskarżony rokuje przestrzeganie porządku prawnego, mimo uprzedniej karalności za podobne przestępstwa, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 5 lat próby.

Oskarżonemu T. K. (2) Sąd wymierzył zaś:

- na podstawie art. 297 § 1 k.k. oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) zł,

- podstawie art. 286 § 1 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) zł.

Wymierzając temu oskarżonemu kary łączne w granicach od 1 roku do 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności raz od 70 do 100 stawek dziennych grzywny, Sąd orzekł wobec niego kary łączne 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 90 (dziewięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) zł. Z uwagi na uprzednią niekaralność i pozytywną prognozę przestrzegania prawa Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby.

Natomiast w części skazujące wyroku wobec oskarżonej A. Ł. Sąd wymierzył jej na podstawie art. 297 § 1 k.k. wymierza karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Z uwagi na uprzednią niekaralność oraz pozytywną prognozę przestrzegania praw, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby. Zdaniem Sądu niecelowe było orzekanie wobec tej oskarżonej kary grzywny.

W punktach 10 i 15 wyroku zasądzono od oskarżonych J. Ż. (1) i T. K. (2) odpowiednie kwoty na rzecz pokrzywdzonych i ich następców prawnych. W zakresie roszczeń oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. sąd w całości uwzględnił wnioski o naprawienie szkody, w zakresie, w jakim odnosiły się one do zwrotu wynikających bezpośrednio z popełnienia przestępstw faktycznie wypłaconych, nienależnych odszkodowań. W pozostałym zakresie Sąd uwzględnił kwoty wynikające z ustaleń w trybie art. 335 k.p.k. poczynionych w postępowaniu przygotowawczym.

Wyrok zawiera również stosowne rozstrzygnięcia o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary, należnościach zastępców procesowych i kosztach procesu. W ocenie Sądu względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonych od kosztów sądowych.